

روح القدس را بیا بید

وعده روح القدس

آخرین وعظ عیسی مسیح پیش از صعود درباره روح القدس بود و او فرمود: «منتظر آن وعده پدر باشید... بعد از اندک ایامی به روح القدس تعمید خواهید یافت» (اعمال رسولان ۱: ۴-۵ و ۸: ۱-۹). لوقا آخرین کلام مسیح را چنین نقل می‌کند: «اینک من موعود پدر خود را بر شما می‌فرستم پس شما در اورشلیم بمانید تا وقتی که به قوت از اعلی آراسته شوید» (لوقا ۲۴: ۴۹). اگر این پیغام بسیار مهم نمی‌بود عیسی آن را تا آن موقع یعنی درست پیش از صعودش نگاه نمی‌داشت. یحیی تعمید دهنده وعده داد «او شما را به روح القدس و آتش تعمید خواهد داد» (متی ۳: ۱۱). هشتصد سال پیش از مصلوب شدن مسیح، یوئیل نبی چنین نبوت کرد: «روح خود را بر همه بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما» (یوئیل ۲: ۲۸). این وعده در اعمال رسولان ۲ انجام شد و پطرس که یکی از صد و بیست نفری بود که از روح القدس پر شده بودند گفت: «این همان است که یوئیل نبی گفت» (اعمال رسولان ۲: ۱۶-۱۸). سپس پطرس وقتی با جماعت سخن می‌گفت (اعمال رسولان ۲: ۶) اظهار داشت: «این وعده است برای شما و فرزندان شما و همه آنانی که دورند؛ یعنی هر که خداوند خدای ما او را بخواند» (اعمال رسولان ۲: ۳۸-۳۹). آیا ممکن است وعده خدا عملی نشود؟ خیر، یک میلیون بار خیر «زیرا چندان که وعده‌های خداست همه در او بلی و از این جهت در او امین است» (دوم قرنتیان ۱: ۲۰).

خدا روح القدس را به چه کسانی وعده فرموده است

این تجربه به تمام نجات‌یافتگان هر دوره‌ای وعده داده شده است. در موعظه پطرس این وعده شامل شما، فرزندان شما و همه آنانی که دورند و حتی هر که خداوند خدای او را بخواند می‌باشد. وی تمام کسانی را هم که توبه کرده‌اند مشمول این وعده می‌سازد (اعمال رسولان ۲: ۳۹). فرقی نمی‌کند که شما و فرزندان شما چه کسانی هستید و یا چقدر دور باشید همه مشمول وعده خدا هستید. یحیی وقتی با جماعت سخن می‌گفت (لوقا ۳: ۷) فرمود: «او شما را به روح القدس تعمید خواهد داد» (آیه ۱۶). بنابراین وعده برای تمام کسانی است که شرایط را بجا آورند، زیرا تمام وعده‌های خدا دارای شرایطی است. یوئیل نبی می‌فرماید: «برای همه بشر است» (یوئیل ۲: ۲۸). با وجود این بشر مطابق اعمال رسولان ۵: ۳۲ باید مطیع باشد: «چنانکه روح القدس نیز است که خدا او را به همه مطیعان او عطا فرموده است.» بدون شک امروز هر کسی به این تجربه احتیاج دارد. حتی مریم مادر عیسی که خداوند او را به علت پاکی برای مادری عیسی انتخاب فرمود، احتیاج خود را به عملی شدن این وعده حس کرد. او در بین اولین کسانی بود که روح القدس را یافتند (اعمال رسولان ۱: ۱۴). عیسی فرمود: «لیکن چون روح القدس بر شما می‌آید قوت خواهید یافت» (اعمال رسولان ۱: ۸). این است نسخه خدا برای قدرت. هر مسیحی به آن احتیاج دارد باید به آن رغبت داشته و با شوق آن را جستجو کند.

این تجربه تنها یک مزیت و افتخار نیست، بلکه حکم است: «و چون با ایشان جمع شد ایشان را قدغن فرمود که از اورشلیم جدا مشوید، بلکه منتظر آن وعده پدر باشید» (اعمال رسولان ۱: ۴). بنابراین به شما فرمان داده شده که پر شوید آیا خداوند را دوست دارید؟ جواب می‌دهید: «البته من عیسی را دوست دارم.» حال فقط از یک راه می‌توانید ثابت کنید که او را دوست دارید و آن این است که حکم او را نگاه دارید و یکی از احکام او این است که شما از روح القدس پر شوید. عیسی فرمود: «اگر مرا دوست دارید احکام مرا نگاه دارید.» پس اگر خداوند را واقعا دوست دارید باید مطابق حکم او رفتار کنید و «از روح پر شوید» (افسیان ۵: ۱۸). بنابراین مطابق آیات کتاب مقدس ثابت می‌شود که لازم است شما از روح پر شوید، زیرا احتیاج به قدرت دارید. شما نمی‌توانید بهانه‌ای برای نیافتن این تجربه داشته باشید، زیرا به شما وعده داده شده است. به علاوه چون به شما حکم شده که پر شوید فقط یک کار می‌توانید انجام دهید همین جا و الان تصمیم بگیرید که این تجربه را هم اکنون پیدا کنید.

آیا ایمان آوردن و تعمید روح القدس یکی است؟

خلقت تازه، ایمان آوردن، اعتراف، تأیید، تولد تازه و هر لغت دیگری که برای نجات یافتن به کار ببرید با تعمید در روح القدس فرق دارد. نجات اولین قدم است و البته بسیار عالی و پرارزش است، ولی تعمید در روح القدس تجربه دیگری است. کسانی که عقیده دارند تعمید در روح القدس با تولد تازه یکی است از (اول قرنتیان ۱۲: ۱۳) دلیل می‌آورند که می‌فرماید: «زیرا که جمیع ما به یک روح در یک بدن تعمید یافتیم... و همه از یک روح نوشانیده شدیم.» آنها می‌گویند این آیه به ما تعلیم می‌دهد که وقتی گناهکار توبه کرد تعمید روح القدس را قبول می‌کند و بدین طریق در بدن روحانی مسیح داخل می‌شود، ولی این آیه نشان می‌دهد که روح القدس است که هر ایمانداری را به وسیله

غوطه‌ور ساختن در بدن مسیح به بدن او وارد می‌سازد. بدین طریق تعمید در روح‌القدس و تعمید در بدن مسیح دارای یک معنی نیست، بلکه با هم فرق دارد. خیر، اینها دو تجربه متفاوت و مشخص هستند. پطرس گفت: «توبه کنید و... تعمید گیرید (حالا) و عطای روح‌القدس را خواهید یافت (آینده)» (اعمال رسولان ۲: ۳۸). در این آیه کاملاً واضح است که نجات با تعمید به وسیله روح‌القدس فرق دارد. ممکن است کسی نجات و پری روح‌القدس را تقریباً در یک موقع پیدا کند و یا این که کسی این تجربه را در یک روز یا شب بدست آورد، ولی این شخص دارای دو تجربه کاملاً متفاوت شده است. این موضوع یعنی اینکه این دو تجربه برای کسی با هم بدست نمی‌آید بیشتر روشن می‌شود وقتی توجه کنیم که شاگردان مسیح همگی نجات داشتند و «نام‌های آنها در آسمان مرقوم بود» (لوقا ۱۰: ۲۰، یوحنا ۱۷: ۶ و ۱۳: ۱۰).

با وجود این مسیح به آنها فرمود که «منتظر آن وعده پدر باشید» (اعمال رسولان ۱: ۴-۵). می‌بایستی در آینده عملی گردد: «اینک من موعود پدر خود را بر شما می‌فرستم پس شما در شهر اورشلیم بمانید تا وقتی که به قوت از اعلی آراسته شوید» (لوقا ۲۴: ۴۹). سامریان ایمان داشتند و کلام خدا را «گوش دادند» وعده زیادی شفا یافتند. همچنین در آب تعمید یافته بودند (اعمال رسولان ۸: ۵-۱۲)، ولی روح‌القدس را نیافته بودند (اعمال رسولان ۱۶) تا وقتی که پطرس و یوحنا دست‌های خود را بر آنها گذاردند (اعمال رسولان ۸: ۱۷). پولس رسول در راه دمشق ایمان آورد (اعمال رسولان ۹: ۱-۶)، ولی تا سه روز بعد روح‌القدس را نیافت (اعمال رسولان ۱۷). دوازده شاگردی که در افسس بودند ایمان آورده بودند و «شاگرد» خوانده می‌شدند. از آنها سؤال شد: «آیا هنگامی که ایمان آوردید روح‌القدس را یافتید؟» (اعمال رسولان ۱۹: ۲). آنها به طوری که از (آیه ۵) فهمیده می‌شود تعمید یافته بودند، ولی روح‌القدس را نداشتند تا موقعی که پولس به طوری که (آیه ۶) بیان می‌کند بر آنها دست گذارد. در موقع توبه و ایمان مسیحی با روح‌القدس پر نمی‌شود، بلکه فقط شریک «روح مسیح» می‌گردد و هرگاه کسی روح مسیح را ندارد وی از آن او نیست» (رومان ۸: ۹). این روحی که در موقع توبه و ایمان دریافت می‌شود روح مسیح یعنی دومین اقنوم تثلیث اقدس می‌باشد نه سومین اقنوم یعنی روح‌القدس. همانطور که انسان که به صورت خدا آفریده شده دارای روح می‌باشد خود خدا (پدر، اولین اقنوم تثلیث اقدس) هم روح دارد. فرزند او (مسیح، دومین اقنوم تثلیث اقدس) که صورت مجسم پدر خود می‌باشد روحی دارد که به خود او تعلق دارد و «روح مسیح» خوانده می‌شود (لوقا ۲۳: ۴۶).

این دو روح با روح‌القدس فرق داشته، ولی در عین حال با او هماهنگی کامل دارند. روح‌القدس روح یکی از آنها نیست، بلکه شخصیتی مشخص و سومین اقنوم تثلیث است (برای روح‌القدس همیشه ضمیر «او» به کار می‌رود نه «آن»، «روح مسیح» است (رومان ۸: ۹ و ۱۶) که «شهادت می‌دهد که فرزندان خدا هستیم» مسیح وقتی با فرزندان خود سخن می‌گفت (و «هرگاه کسی روح مسیح را ندارد وی از آن او نیست.») فرمود: «من از پدر سؤال می‌کنم و تسلی‌دهنده دیگر به شما عطا خواهد کرد تا همیشه با شما بماند؛ یعنی روح راستی که جهان نمی‌تواند او را قبول کند، زیرا که او را نمی‌بیند و نمی‌شناسد، اما شما او را می‌شناسید، زیرا که با شما می‌ماند و در شما خواهد بود» (یوحنا ۱۴: ۱۶-۱۷). باید دانست که تفاوت زیادی است بین حضور دائمی روح‌القدس با شخص و تعمید یعنی پر شدن با روح‌القدس. تعمید گرفتن در آب، تعمید در روح‌القدس نیست با وجود این تعلیمی است مطابق با کتاب مقدس و من ایمان دارم که مطابق روش مسیح (متی ۲۸: ۱۹) همه باید تعمید یابند. در بیداری روحانی توسط فیلیپس در سامره عده‌ای در آب تعمید گرفته بودند، ولی تا هنگام آمدن پطرس و یوحنا تعمید روح‌القدس را نیافتند (اعمال رسولان ۸). شمعون در آب تعمید یافته بود (اعمال رسولان ۸: ۱۳)، ولی تعمید روح‌القدس را نداشت.

کرنیلیوس و همراهانش تعمید روح‌القدس را یافتند، ولی بعد از آن در آب تعمید گرفتند (اعمال رسولان ۱۰: ۴۶ و ۴۷). شخصی گفته است که پولس مسیحیان افسس را در آب تعمید داد و آنها روح‌القدس را یافتند (اعمال رسولان ۱۹: ۷-۱). پولس آنها را دوباره در آب تعمید داد، زیرا فقط به تعمید یحیی تعمید توبه یافته بودند که ظاهراً با تعمید ما که نشانه‌ای از مرگ و دفن و قیام خداوند عیسای مسیح است کاملاً متفاوت بود، ولی بعد از تعمید در آب بود که پولس بر آنها دست گذارد و روح‌القدس بر آنها نازل شد (آیه ۶). ممکن است یک ساعت و یا یک روز بعد بود، ولی در هر حال بعد از آن بود. تعمید در آب ممکن است قبل یا بعد از پذیرفتن روح‌القدس گرفته شود، ولی هیچگاه تعمید در آب با تعمید در روح‌القدس یکی نیست. پاک شدن (تقدس) تعمید در روح‌القدس نیست. پاک شدن بسیار پربرکت و مشخص است. معنی آن آزادی و جدایی از گناه است. وقتی نجات می‌یابیم خون مسیح ما را از گناهان گذشته می‌شوید و ما را از گناه دور می‌سازد. به علت شستشو با خون مسیح هر گناهی به دریای فراموشی او می‌فتد.

هللویاه! بنابراین پاک شدن آنی است و در موقع توبه انجام می‌گردد (عبرانیان ۱۳: ۱۲). مفهوم این موضوع این نیست که شخص دیگر نمی‌تواند گناه کند. پولس به کلیسای قرن‌تس نامه می‌نویسد و آنها را «مقدسین» و به عبارت دیگر «تقدیس شدگان» می‌خواند (اول قرنتیان ۱: ۲ و ۶: ۱۱). با وجود این عده زیادی از آنها خیلی جسمانی بودند و حتی بعضی در گناه آشکار می‌زیستند (اول قرنتیان ۳: ۱ و ۵: ۱ و ۲ و ۷ و ۸).

پس واضح است که تقدس هر چند فوری عملی می‌شود، ولی ممکن است دوام نیابد. ما همچون پولس در (فیلیپیان ۳: ۱۲-۱۴) «به سوی آنچه در پیش است خویشتن را می‌کشیم. ما به صورت خداوند از جلال به جلال متبدل می‌شویم» (دوم قرنتیان ۳: ۱۸). انسان کهنه «من» باید مصلوب گردد. گاهی این عمل آنطور که بسیاری خیال می‌کنند سریع نیست، ولی ما باید خود را «به سوی آنچه در پیش است» بکشیم، زیرا «نباید گناه را بندگی کنیم» وقتی او را ببینیم مانند او خواهیم شد (اول یوحنا ۳: ۲). آری تقدس تعلیمی مطابق کتاب مقدس و بسیار باشکوه است، ولی تعمید در روح‌القدس نمی‌باشد.

آیا همه به زبان‌ها سخن می‌گویند؟

امروزه عده زیادی می‌گویند: «من فکر می‌کنم که شما می‌توانید بدون سخن گفتن به زبان‌ها روح‌القدس را بیابید بالاخره در (اول قرنتیان ۱۲) نه عطای روح‌القدس ذکر شده چرا نباید یک عطای دیگر جای زبان‌ها را بگیرد و نشانه‌ای برای تعمید با روح‌القدس باشد؟ اولین دلیل این است که تا آنجایی که از کتاب مقدس می‌توان فهمید خدا هیچ عطای دیگری را برای این منظور به کار نبرده است. در روز پنتیکاست وقتی روح‌القدس برای اولین بار عطا شد در حدود صد و بیست نفر از جمله رسولان، زنان، مریم مادر عیسی و برادرانش (اعمال رسولان ۱: ۱۳-۱۵)، به یک دل در اینجا بودند (اعمال رسولان ۲: ۱) و در بالاخانه «به یک دل در عبادت و دعا مواظب می‌بودند» (اعمال رسولان ۱: ۱۴) که ناگهان «همه از روح‌القدس پر گشته به زبان‌های مختلف به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید به سخن گفتن شروع کردند» (اعمال رسولان ۲: ۴). در حدود هشت سال بعد پطرس برای اولین بار انجیل را برای امت‌ها (غیریهودیان) وعظ کرد و آنها عبارت بودند از دوستان و خویشاوندان کرنیلیوس افسر رومی. اینها همه به موعظه پطرس ایمان آوردند: «که هر که به وی ایمان آورد به اسم او آمرزش گناهان را خواهد یافت» (اعمال رسولان ۱۰: ۴۳). خدا با ایمان دل‌های ایشان را طاهر نموده (اعمال رسولان ۱۵: ۹)، هنگامی که پطرس هنوز سخن می‌گفت تمام کسانی را که کلام را می‌شنیدند با روح‌القدس تعمید داده شدند (اعمال رسولان ۱۰: ۴۴).

شش ایماندار یهودی که از یافا با پطرس آمده بودند وقتی شنیدند که آنها به زبان‌ها تکلم می‌کنند هر چند از اینکه امت‌ها هم می‌توانند روح‌القدس را بیابند در عجب بودند فوراً و کاملاً اطمینان یافتند که کار انجام شده، «زیرا که ایشان را شنیدند که به زبان‌ها متکلم شده خدا را تمجید می‌کردند» (اعمال رسولان ۱۰: ۴۶). علت اینکه آنها فهمیدند که امت‌ها روح‌القدس را یافته‌اند این نبود که در آب تعمید گرفته بودند، زیرا درمورد اینها هنوز تعمید عملی نشده بود (اعمال رسولان ۴۷ و ۴۸). همچنین علت این نبود که پطرس بر آنها دست گذارده بود، زیرا هنوز این کار را انجام نداده بود و ادعا نکردند که مستقیماً به وسیله مکاشفه‌ای آسمانی فهمیدند که آنها با روح‌القدس پر شده‌اند. فقط از آن سبب فهمیدند: «زیرا که ایشان را شنیدند که به زبان‌ها متکلم شده خدا را تمجید می‌کردند» (اعمال رسولان ۴۶). هر چند در این موقع بر عده زیادی که جمع بودند روح خدا نازل شد هیچ عطای دیگری به عنوان دلیل پر شدن از روح‌القدس ذکر نشده است. آنها به زبان‌ها متکلم شدند همین موضوع برای متقاعد کردن پطرس و شش نفر دوستانی که از یافا آمده بودند و حتی رسولان در اورشلیم کافی بود (اعمال رسولان ۱۱: ۱۵ و ۱۷). این دلیل پطرس را چنان متقاعد ساخت که در موقع دفاع در مقابل رسولان و برادران در اورشلیم وقتی با او مخالفت می‌کردند و او را به واسطه رفتن نزد امت‌ها سرزنش می‌نمودند، این موضوع را بیان کرد و دفاع خود را با این کلام خاتمه داد: «پس چون خدا همان عطا را بدیشان بخشید چنانکه به ما محض ایمان آوردن به عیسی مسیح خداوند پس من که باشم که بتوانم خدا را ممانعت نمایم؟» (اعمال رسولان ۱۱: ۱۷).

عده زیادی از کسانی که امروزه رهبران مذهبی خوانده می‌شوند ظاهراً از پطرس جسورتر هستند، زیرا ترسی ندارند که در این مورد خدا را ممانعت نمایند. عده زیادی اظهار می‌دارند که مایلند روح را در خود بپذیرند به شرطی که از آنها نخواهد که زبانشان را در اختیار گیرد. این عجیب نیست، زیرا خدا واضحاً به ما فرموده است «زبان را کسی از مردمان نمی‌تواند رام کند. شرارتی سرکش... است» (یعقوب ۳: ۸). بنابراین باید انتظار داشت که زبان آخرین عضوی

باشد که تسلیم روح القدس می گردد. با وجود این هیچ کس کاملاً نمی تواند در روح غرق شود (دفن گردد و تعمید یابد) مگر اینکه زبان او هم تسلیم گردد. آیا اگر دوستی شما را دعوت کند که در منزل او بمانید و بگویید: «داخل شو و راحت باش. تمام منزل در اختیار توست می توانی از تمام قسمت های آن استفاده کنی و مال خود بشماری تنها تقاضایی که دارم این است که حرف نزن فقط حرف زن، ولی خیلی خوش آمدی.» دعوت او را خواهید پذیرفت؟ مطمئنم که محل دیگری را جستجو خواهید کرد، در دعوت خود از روح القدس برای سکونت در بدنتان به او اجازه سخن گفتن بدهید و او (در صورتی که بتوانید محل سکونت پاکی به او تقدیم کنید) از قبول دعوت شما شادمان خواهد گردید. دوست عزیز با روح القدس مقاومت مکن و خدا را ممانعت منما.

بیش از بیست سال بعد از روز پنطیکاست پولس هنگام مسافرت های بشارتی خود به افسس آمد و در آنجا عده ای از ایمانداران را یافت که نشنیده بودند: «که روح القدس هست» (اعمال رسولان ۱۹: ۱-۶). با وجود این وقتی روح القدس بر ایشان نازل شد همان چیزی که در روز پنطیکاست اتفاق افتاده بود واقع شد «و چون پولس دست بر ایشان نهاد روح القدس بر ایشان نازل شد و به زبان ها متکلم گشته نبوت کردند» (اعمال رسولان ۹: ۶). نشانه هنوز هم عوض نشده بود. در اینجا عطای دیگری از عطای روح القدس ذکر شده، ولی با تکلم به زبان ها همراه است. در هیچ جای کتاب مقدس در موقع یافتن روح القدس عطای دیگری به تنهایی ذکر نشده است. صد و بیست نفر در روز پنطیکاست دوازده نفر در افسس و «بسیاری» در منزل کرنیلیوس همگی به زبان ها تکلم کردند. اگر عطای دیگری هم می توانست نشانه دریافت روح القدس باشد حتماً از این عده زیاد بعضی به جای تکلم به زبان ها آن عطا را می یافتند. شخص جوانی ممکن است به نامزد خود هدایای زیادی بدهد، ولی فقط یک هدیه یعنی انگشتر نامزدی نشانه ای است که همسر آینده خود را انتخاب کرده است. روح عطای بسیاری می دهد، ولی فقط تکلم به زبان هاست که به عنوان علامت پری روح القدس مورد قبول می باشد. کدام دوشیزه ای است که معشوقش را بپذیرد و هدایای دیگر او را قبول کند، ولی از گذاردن انگشتر نامزدی به انگشت خود در حضور دوستانش شرمند باشد. اگر این دختر واقعا او را دوست داشته باشد و احترام بگذارد با کمال افتخار انگشتر را خواهد گذارد.

تکلم به زبان ها اولین نشانه جسمی کسی است که روح القدس را یافته، در اصل و ماهیت همان عطای زبان هاست که در (اول قرن تیان ۱۲) با هشت عطای دیگر ذکر شده که روح القدس آنها را بین ایمانداران پری از روح القدس «هر کس را فردا به حسب اراده خود تقسیم می کند» (اول قرن تیان ۱۲: ۱۱)، ولی در هدف و طرز استفاده با آن متفاوت است. فرق دیگر این است که وعده علامت پنطیکاست برای «تمام بشر» است (اعمال رسولان ۲: ۱۷). در حالی که عطای زبان ها را روح باید «به حسب اراده خود» عطا کند و در مجالس عمومی مورد استفاده قرار می گیرد. امروز بسیاری اینطور استدلال می کنند که پولس فرمود: «آیا... همه به زبان ها متکلم هستند؟ و می گویند جوابی که او انتظار داشت «خیر» بود. باید توجه کرد که این فصل یعنی (اول قرن تیان ۱۲) درباره تعمید روح القدس بحث نمی کند. این فصل فقط برای این مقصود نوشته شده که چهل درباره عطای روحانی را که تکلم به زبان ها یکی از آنهاست از بین ببرد. این فصل درباره عطای روحانی (جمع) است و درباره عطای (مفرد) روح القدس صحبت نمی کند. درباره این عطا در کتاب اعمال رسولان بحث شده و مثال هایی ذکر گردیده است و در آنجا هر بار که علامت مشخصی ذکر شده آن علامت تکلم زبان هاست. عطای روح القدس تجربه ای است که مانند تعمید برای ایماندار یک بار رخ می دهد. از آن به بعد نقشه خدا این است که عطای دیگری که در (اول قرن تیان ۱۲: ۸-۱۰) ذکر شده به ما بدهد. طرز استعمال آنها در بین اعضای مختلف گروه «به جهت منفعت» همگی تقسیم شده است (اول قرن تیان ۱۲: ۷).

هیچ کدام از این عطایا نابود نشده و امروز هم در دسترس قوم خداست «برای تکمیل مقدسین برای کار خدمت برای بنای جسد مسیح، تا همه به یگانگی ایمان و معرفت تام پسر خدا و به انسان کامل به اندازه قامت پری مسیح برسیم» (افسیسیان ۴: ۱۲ و ۱۳). در عین حال واضح است که طرز عمل این عطایا در حیات حاضر «جزئی» و غیر کامل و ناقص است و بالاخره نیست خواهند شد (اول قرن تیان ۱۳: ۸ و ۹ و ۱۰)، ولی نباید درباره هنگام عملی شدن این موضوع فریب بخوریم «لیکن هنگامی که آید جزئی نیست خواهد شد» (آیه ۱۰)، «زیرا که الحال در آینه به طور معما می بینم لیکن آن وقت رو به رو» (آیه ۱۲) این کاملاً مطابق است با (افسیسیان ۴: ۱۲ و ۱۳). شکی نیست که مقدسین هنوز کامل نیستند، یگانگی ایمان را ندارند، فرزندان خود را به طور کامل نمی شناسند، هنوز به کمال نائل نشده و به اندازه قامت پری مسیح نرسیده اند. وقتی او را رو به رو ببینیم آنگاه مانند او کامل خواهیم شد (اول یوحنا ۳: ۲) و دیگر به این عطایا که جزئی است احتیاجی نخواهد بود، زیرا همه چیز را خواهیم دانست. مقصود پولس از نوشتن (اول قرن تیان

۱۲ و ۱۳ و ۱۴) این بود که طرز به کار بردن این عطایا را در کلیسا از آن وقت تا آخر زمان یعنی زمانی که مسیح برای بردن کلیسای خود خواهد آمد به کلیسا تعلیم دهد.

در مورد نعمت زبان‌ها به ما تعلیم داده شده که باید دو یا حداکثر سه نفر با هم به نوبت (هر کدام در یک وقت) سخن گویند و باید ترجمه شود والا در کلیسا خاموش باشند (اول قرن‌تین ۱۴: ۲۷). در حالی که در روز پنطیکاست صد و بیست نفر همه به زبان‌ها شروع به صحبت کردند در افسس دوازده نفر به زبان‌ها سخن گفتند و در منزل کرنیلیوس «همه آنانی که کلام را شنیدند» در حین وعظ به زبان‌ها متکلم شدند. هیچ ذکری در مورد ترجمه اینها نوشته نشده است. پولس فرمود: «خواهش دارم که همه شما به زبان‌ها تکلم کنید» (اول قرن‌تین ۱۴: ۵)، زیرا «هر که به زبانی می‌گوید خود را بنا می‌کند» (آیه ۴) و «سخن می‌گوید... به خدا می‌گوید» (آیه ۲). مقصود پولس این نبود که تعلیمات (اول قرن‌تین ۱۴) برای محکوم ساختن تکلم زبان‌ها مورد استفاده قرار گیرد، زیرا خود او در همان فصل می‌گوید: «خواهش دارم که همه شما به زبان‌ها تکلم کنید» (اول قرن‌تین ۱۴: ۵) و «از تکلم نمودن به زبان‌ها منع نکنید» (آیه ۳۹). تکلم به زبان‌ها به عنوان نشانه این تجربه تازه که بر طبق (یوئیل ۲: ۲۸) برای «بعد از آن» و به قول پطرس «ایام آخر» (اعمال رسولان ۲: ۱۷) نگاه داشته شده بسیار مناسب است. قبل از آن روح‌القدس آنطور که یوئیل نبوت کرد هیچگاه عطا نشده بود، زیرا پطرس که با روح خدا سخن می‌گفت واضحاً اعلام کرد که «این همان است.» عیسی خودش این موضوع را روشن ساخت که قبل از صعود او روح‌القدس داده نخواهد شد: «اما این را گفت درباره روح که هر که به او ایمان آورد او را خواهد یافت، زیرا که روح‌القدس هنوز عطا نشده بود، چونکه عیسی تا به حال جلال نیافته بود» (یوحنا ۷: ۳۹).

اگر نبوت کردن دلیلی بر تعمید روح‌القدس بود در آن صورت تمام انبیای عهد عتیق از خنوخ گرفته تا ملاکی با روح‌القدس تعمید گرفته بودند، زیرا این «مردمان به روح‌القدس مجذوب شده از جانب خدا سخن گفتند» (دوم پطرس ۱: ۲۱)، ولی اینها با روح‌القدس تعمید نگرفته بودند، زیرا روح‌القدس هنوز عطا نشده بود. آنها فقط به روح‌القدس «مجذوب» شدند. نعمت شفا دادن و معجزات نمی‌توانست علامت این پری تازه روح باشد، زیرا ایلیا و الیشع هر دو مریضان را شفا دادند و مردگان را زنده کردند و معجزاتی انجام دادند. با وجود این تعمید روح‌القدس را نداشتند، زیرا هنوز عطا نشده بود. به دانیال حکمت (دانیال ۲: ۱۴) و علم (دانیال ۲: ۲۸) و ترجمه (دانیال ۵: ۲۶) و ایمان (عبرانیان ۱۱: ۳۳) عطا شده بود با وجود این او سال‌ها پیش از (زمان آخر) و ریزش روح‌القدس می‌زیست. الیشع روح طماع جیحزی را در موقعی که به دنبال نعمان رفت تا با دروغگویی مالی را که در آن طمع بسته بود بگیرد تشخیص داد (دوم پادشاهان ۵: ۲۶). پیش از روز پنطیکاست کسی وقتی از روح‌القدس مجذوب می‌شد به زبان ناآموخته سخن نگفت و «به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید» تکلم نکرد. در روز پنطیکاست «همه از روح‌القدس پر گشته به زبان‌های مختلف به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید به سخن گفتن شروع کردند» (اعمال رسولان ۲: ۴). آنها در روز پنطیکاست شروع کردند و خدا را شکر هنوز باز نایستاده‌اند حتی امروز هم کسانی که با روح‌القدس پر می‌شوند پری با روح را به وسیله تکلم به زبان‌ها ثابت می‌کنند. حقیقتاً نمی‌توان عطای دیگری ذکر کرد که در روز پنطیکاست شروع شده باشد.

این زمان آخر ریزش روح‌القدس دوره جدیدی بود که در آن روح‌القدس به نحو جدیدی تظاهر کرد و با علامت تکلم زبان‌ها تجلی نمود این تظاهر جدید از طرف ایمانداران کلیسای اولیه به عنوان دلیل عمومی و قطعی حضور روح‌القدس شناخته شده بود (اعمال رسولان ۱۰: ۴۶ و ۱۱: ۱۵-۱۷). خدا در تمام دوره‌ها سخن گفت. با موسی در بوته مشتعل سخن گفت (خروج ۳ و ۴) و او را به نام صدا کرد و خود را به عنوان «من هستم»، خدای ابدی معرفی نمود. با ابرام سخن گفت (پیدایش ۱۲: ۱) و همچنین با یوشع (یوشع ۱: ۱). او با اشعیا سخن گفت و فرمود: «با لب‌های الکن و زبان غریب با این قوم تکلم خواهد نمود که به ایشان گفت راحت همین است پس خسته شدگان را مستریح سازید و آرامی همین است...» (اشعیا ۲۸: ۱۱ و ۱۲). (پولس آن را در این مورد به کار می‌برد) (اول قرن‌تین ۱۴: ۲۱-۲۲) خداوند فرمود واقع خواهد شد و واقع شد. عیسی وقتی در جهان بود سخن گفت. کلام او «روح و حیات» بود (یوحنا ۶: ۶۳). او اعلام داشت که یکی از علاماتی که همراه ایمانداران خواهد بود این است که «به زبان‌های تازه حرف زنند» (مرقس ۱۶: ۱۷). همچنین اعلام فرمود: «چون تسلی‌دهنده... آید؛ یعنی روح راستی که از پدر صادر می‌گردد او بر من شهادت خواهد داد» (یوحنا ۱۵: ۲۶). «به آنچه شنیده است سخن خواهد گفت» (یوحنا ۱۶: ۱۳). عیسی فرمود که او سخن خواهد گفت و سخن گفت.

او امروز هم سخن می‌گوید تمام بشر به شرطی که مایل و مطیع باشند می‌توانند به وعده خدا داخل گردند و پری روح‌القدس را مانند شاگردان با دلیل کتاب مقدس یعنی تکلم به زبان‌ها بیابند. ممکن است عده‌ای بگویند: «سامریان به زبان‌ها تکلم نکردند» از کجا می‌دانید که این کار را نکردند؟ کتاب مقدس نمی‌گوید که آنها تکلم نکردند کتاب مقدس نمی‌گوید که پری روح در سامریان به وسیله تظاهر دیگری شناخته شد. پس چگونه دانسته شد که آنها روح‌القدس را یافته‌اند؟ شمعون چه دید که می‌خواست خودش هم بتواند دست بگذارد و روح‌القدس بر دیگران نازل شود؟ شمعون جادوگر بود. علت جلب شدن او به طرف مسیحیان این بود که معجزات و علامات را که در خدمت فیلیپس عملی شده بود دیده بود. او شخص روحانی نبود، ولی چیزی که در او مؤثر شد علامات ظاهر و آشکار و قابل استماع بود. وقتی دید پطرس و یوحنا بر مردم دست گذاردند و آنها روح‌القدس را یافتند و نشانه آن را مشاهده کرد تحت تأثیر قرار گرفت. در آن «افسونی» دید که از جادوی او خیلی برتر بود و مایل شد که آن را هم بر ذخایر خود بیفزاید. پول خود را نداد که بتواند بر مردم دست بگذارد و بگوید: «روح‌القدس را بیابید. با ایمان آن را قبول کنید هر طوری که قبلاً عمل می‌گردید حالا هم عمل کنید» پول خود را برای عطایی خارق‌العاده تقدیم می‌کرد. اگر این آن قدرتی نبود که مردم را به زبان‌ها متکلم می‌ساخت پس چه بود؟ اگر سامریان به زبان‌ها تکلم نکردند پس چه کردند؟ تمام مطلعین معروف کتاب مقدس پیش از ۱۹۰۰ میلادی عقیده داشته‌اند که «متحمل است که آنها به زبان‌ها سخن گفته باشند».

آیا پولس به زبان‌ها سخن گفت؟ (اعمال رسولان ۹: ۱۷) چیزی در مورد زبان‌ها نمی‌گوید، ولی محقق است که پولس وقتی تکلم به زبان‌ها را شروع کرده است، زیرا خود او اعلام می‌دارد: «خدا را شکر می‌کنم که زیادتر از همه شما به زبان‌ها حرف می‌زنم» (اول قرنیتیان ۱۴: ۱۸). به احتمال قریب به یقین می‌توان گفت که او هم مانند آن صد و بیست نفر در روز پنطیکاست وقتی به وسیله روح‌القدس تعمید یافت شروع به سخن گفتن به زبان‌ها کرد. چرا نویسنده که از روح‌القدس الهام می‌یافت در این موارد تکلم به زبان‌ها را ذکر نکرده است؟ فقط به همین دلیل ساده که نمونه آن اکنون پایه‌گذاری شده بود. اصلاً این موضوع که تکلم به زبان‌ها در این موارد ذکر نشده دلیل روشن‌تری است بر اینکه تکلم به زبان‌ها به عنوان جزو لاینفک تعمید روح‌القدس بشمار می‌رفته به طوری که عطای دیگری به عنوان دلیل پری روح‌القدس ذکر نشده است، چون در هر جایی که صحبت از دلیل پری روح‌القدس شده تکلم به زبان‌ها ذکر گردیده است. پس اگر دلیل دیگری بر پری روح‌القدس وجود می‌داشت حتماً اقلاً در یک جا از آن ذکری به میان می‌آمد، ولی چنین چیزی وجود ندارد. وقتی می‌خواهید یک دست فنجان بخرید آیا می‌گویید: «دسته‌های فنجان‌ها را فراموش نکنید؟» خیر، بدیهی است که دسته هم جزو فنجان است. فنجان جای حتماً دسته دارد. نمونه آن مورد قبول است. درست به همین طریق تکلم به زبان‌ها در موقع تعمید با روح‌القدس نمونه مورد قبول است.

این نمونه در (اعمال رسولان ۱۰ و ۱۱) خیلی واضح بیان می‌گردد هر چند اعمال رسولان ۱۰: ۴۵ و ۴۶ می‌گوید که پطرس و دوستان یهودی او فهمیدند امت‌ها همه روح‌القدس را یافته‌اند: «زیرا که ایشان را شنیدند که به زبان‌ها متکلم شدند.» با وجود این در اعمال رسولان ۱۱ وقتی در مقابل رسولان دفاع می‌کرد تکلم به زبان‌ها را ذکر نمی‌کند، ولی می‌گوید که نمی‌توان منکر شد که خدا روح‌القدس را به امت‌ها هم عطا کرده است، زیرا آنچه که امت‌ها یافته بودند مطابق نمونه بود در اعمال رسولان ۱۱: ۱۵ و ۱۷ می‌گوید: «روح‌القدس بر ایشان نازل شد همچنان که نخست بر ما... پس چون خدا همان عطا را بدیشان بخشید چنانکه به ما محض ایمان آوردن به عیسای مسیح خداوند پس من که باشم که بتوانم خدا را ممانعت نمایم؟ این حقیقت که علامت اصلی و مورد قبول پری روح در مورد امت‌ها نیز بروز کرده بود نه فقط پطرس و همراهان یهودی او و همچنین رسولان و شورای اورشلیم را متقاعد ساخت، بلکه طرز فکر کلیسای اولیه را درباره امت‌ها به کلی دگرگون ساخت. تنها تکلم به زبان‌ها در خانه کرنیلیوس کافی بود که مسیحی یهودی را متقاعد کند که خدا دیوار جدایی را خراب کرده و مسیحیت را با تمام کمال و جلالش به امت‌هایی داده است که تاکنون «سگ» (مرقس ۷: ۲۷ و ۲۸) و «نجس» (اعمال رسولان ۱۰: ۹-۲۰) تصور می‌شدند.

(توجه فرمایید پطرس نگفت: «همان عطایی را که به ما رسولان داد»، بلکه «همان عطا را... به ما محض ایمان آوردن» و بدین طریق تمام یهودیانی را که از روز پنطیکاست به بعد (اعمال رسولان ۲: ۳۸) را اطاعت کرده بودند جزو آنها می‌شمرد. این دفاع فقط در برابر رسولان نبود، بلکه در مقابل «رسولان و برادرانی که در یهودیه بودند» (اعمال رسولان ۱۱: ۱). ممکن است تظاهرات دیگری با تکلم زبان‌ها همراهی کنند مانند نبوت‌ها، رؤیاها و خواب‌ها (اعمال رسولان ۲: ۱۷ و ۱۹: ۶ را ملاحظه فرمایید)، ولی جای تکلم به زبان‌ها را نمی‌گیرند. اگر تاکنون به زبان‌ها سخن نگفته‌ای چگونه

می‌دانی که روح‌القدس را یافته‌ای؟ چگونه به وسیله کتاب مقدس ثابت می‌کنی که آن تجربه‌ای را که فوق تجربه مقدسین عهد عتیق است و برای «ایام آخر» نگاه داشته شده یافته‌ای؟ (اعمال رسولان ۲: ۱۷)، (یوئیل ۲: ۲۸)، ولی تو می‌گویی: «من حتما چیزی یافته‌ام» کاملاً صحیح است. مقدسین عهد عتیق هم یافتند. تو می‌گویی: «می‌دانم چیزی که یافته‌ام از خدا بود». شکی نیست، ولی آیا آن چیز تعمید روح‌القدس بود؟ چطور می‌دانی؟ آنچه که یافته‌ای خوب بود، ولی آیا باید مانع باشد که تو پیشرفت کنی و طبق نقشه خدا که قوم خود در ایام آخر طرح نموده با روح‌القدس پر شوی؟ آنچه را که خدا به تو داده است از دست مده، بلکه از آنجا پیشرفت کن و با روح‌القدس پر شو. در روح غرق شو، تحت کنترل او قرار بگیر و با آن تعمید پیدا کن. جانت، فکرت، روحت، بدنت، دست‌هایت، زبانت، لب‌هایت، صدايت و تمام وجودت.

تعلیم به کسانی که در جستجوی روح‌القدس هستند

به خاطر داشته باشید که ایمان (از طرف شما) در تعمید روح‌القدس تأثیر دارد. عیسی درباره روح‌القدس فرمود: «پس اگر شما با آنکه شریب هستید می‌دانید نیکو را به اولاد خود باید داد چند مرتبه زیاده‌تر پدر آسمانی شما روح‌القدس را خواهد داد به هر که از او سؤال کند» (لوقا ۱۱: ۱۳). در موقع سؤال کردن شخص باید «به ایمان سؤال بکند و هرگز شک نکند، زیرا هر که شک کند مانند موج دریاست که از باد رانده و متلاطم می‌شود، زیرا چنین شخصی گمان نبرد که از خداوند چیزی خواهد یافت» (یعقوب ۱: ۶ و ۷). برای سؤال کردن با ایمان فقط یک راه وجود دارد. آن را می‌توان در مرقس ۱۱: ۲۴ یافت: «آنچه در عبادت سؤال می‌کنید یقین بدانید که آن را یافته‌اید و به شما عطا خواهد شد». در همان لحظه‌ای که ایمان داشته باشید خواهید یافت خدا شما را پر خواهد ساخت. اگر خیال می‌کنید مشکل است خدا همین الان شما را پر کند عاقلانه خواهد بود که برای یافتن علت آن قلب خود را جستجو کنید. کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که موانع واقعی برای ایمان حقیقی وجود دارد. موانع را برطرف کنید و در نتیجه ایمانی به وجود خواهد آمد که هیچگاه با شکست و ناامیدی و عدم موفقیت مواجه نخواهد شد. اگر کتاب مرا تحت عنوان «تعهد خدا برای شفای تو» دارید فصل ششم را در مورد «ایمانی که خدا عطا می‌کند داشته باشید» و فصل هفتم را درباره «موانع ایمان» بخوانید. گناه، عدم اطاعت و خودرأیی باعث نابودی ایمان (اعتماد) می‌گردند (اول یوحنا ۳: ۲۱، اشعیا ۵۹: ۱، مزمور ۶۶: ۱۸ و اول پطرس ۳: ۷) رابخوانید.

روح‌القدس به کسانی عطا می‌شود که او را اطاعت می‌کنند (اعمال رسولان ۵: ۳۲) و «با بنای معصیت» حتی وعده هم داده نشده (افسیان ۵: ۶). هرگاه به خدا قلبی خالص و دست‌هایی پاک عرضه دارید در آن زمان می‌توانید به او نزدیک شوید و مطابق کتاب مقدس «دست‌های مقدس را برافرازند» (اول تیموتاؤوس ۲: ۸) و خدا را با شادی که در اثر ایمان به وجود آمده شکر کنید و بدانید که وعده از آن شماست. اگر ایمان شما تا این حد تقویت نشده خدا را صمیمانه جستجو کنید و قلب خود را تفتیش نمایید. خود را محکوم نکنید تا مایوس شوید، بلکه در حضور او انتظار بکشید تا نور کلام خدا به راهی روحش چیزهایی را که پیش از یافتن ایمان واقعی باید تصحیح شود برای شما کشف کند. «به دروازه‌های او با حمد بیاوید و به صحن‌های او با تسبیح» (مزمور ۱۰۰: ۴). او را برای آنچه که او هست شکر کنید او را برای آنچه که برای شما انجام داده است سپاس گوئید و برای وعده امینش که به شما قوت موعود را خواهد داد (اعمال رسولان ۱: ۸) به شرطی که شما مطیع و حاضر باشید (اعمال رسولان ۵: ۳۲) او را شکر کنید. با صبر در حضور او انتظار بکشید در حالی که او را پرستش می‌کنید و شکر می‌نمایید و دست‌های پاک خود را برمیافزاید. انتظار شما طولانی نخواهد بود. خدا شما را پر خواهد ساخت یا اینکه موانع را نشان خواهد داد. اگر به شما چیزی که در آن نامطیع بوده‌اید و یا عهدی که شکسته‌اید نشان داد خیال نکنید که تعمید روح‌القدس را می‌توانید تنها با شکرگزاری بدون توبه بدست آورید و شاید لازم باشد خطایی را که کرده‌اید جبران نمایید. همانطوری که پول شمعون (اعمال رسولان ۸: ۲۰) نتوانست روح‌القدس را بخرد همانطور هم کلمات شکرگزاری نمی‌تواند آن را بخرد.

از خدا درخواست کنید که شما را با روح‌القدس پر سازد تا برای خدمت او قدرت واقعی داشته باشید. قلب خود را پاک سازید، مطیع باشید و با دلیری با حمد به حضور او بیاوید. آنگاه بگذارید شما را پر سازد. وقتی قدرت خدا شروع به تسخیر بدن شما می‌کند از حرکت روح نترسید و فرار نکنید. وقتی برای روح‌القدس دعا می‌کنید حرکت پر قوت روح را در خود حس خواهید کرد. ممکن است شما را تکان دهد (ارمیا ۲۳: ۹)، یا باعث لرزیدن شما گردد (اعمال رسولان ۹: ۶) و یا اگر قوت خدا به نحو عظیمی حضور داشته باشد حتی به زمین بیفتید (اعمال رسولان ۹: ۴). توجه کنید که وقتی دانیال دعا نمود و خدا را جستجو کرد گفت: «بر روی زمین افتادم»، «به خواب عمیقی فرو رفتم» (دانیال

۸: ۱۷ و ۱۸). ممکن است زبانتان به لکنت بیفتد (اشعیا ۲۸: ۱۱، اول قرن‌تین ۱۴: ۲۱)، آمدن روح‌القدس ممکن است با رؤیایی همراه باشد (اعمال رسولان ۲: ۱۷)، ممکن است مثل اشخاص مست تلو تلو بخورید (اعمال رسولان ۲: ۱۳ و ۱۵). از این تظاهرات نترسید. به یاد داشته باشید که اینها مطابق کتاب مقدس و حکم خداست. دیگران وقتی در حضور خدا بودند یک یا چند نوع از این تظاهرات را داشته‌اند و شما هم ممکن است داشته باشید.

مطیع باشید. به یاد داشته باشید که روح‌القدس به کسانی داده می‌شود که مطیع هستند. «چنانکه روح‌القدس نیز است که خدا او را به همه مطیعان او عطا فرموده است» (اعمال رسولان ۵: ۳۲). کاملاً به طوری به قوت روح تسلیم شوید که برای شما چیز دیگری خواه بزرگ و خواه کوچک غیر از آنچه خدا می‌فرماید ارزشی نداشته باشد مایل باشید که خدا را تا آخر پیروی کنید بدون اینکه توجه کنید که شما را به کجا راهنمایی خواهد کرد. غرور مانع مطیع بودن شما خواهد بود. غرور را از بین ببرید. «خدا متکبران را مخالفت می‌کند، اما فروتنان را فیض می‌بخشد» (یعقوب ۴: ۶). «متکبران را از دور می‌شناسد» (مزمور ۱۳۸: ۶). مقاومت نکنید. به یاد بیاورید که شیطان می‌داند که اگر شما به روح‌القدس تسلیم شوید پر خواهید شد. نقشه شیطان این است که شما را وسوسه کند تا با روح مقاومت کنید. او به شما خواهد گفت: «این کار لازم نیست»، یا «تو می‌توانی بدون اینکه این کارهای احمقانه را انجام دهی روح‌القدس را بیابی». آماده دفاع باشید. با ابلیس مقاومت کنید (و از شما خواهد گریخت)، ولی با روح‌القدس مقاومت نکنید کسانی که با روح‌القدس مقاومت می‌کنند «گردنکش» خوانده می‌شوند. «ای گردنکشان که به دل و گوش نامختونید شما پیوسته با روح‌القدس مقاومت می‌کنید چنانکه پدران شما همچنین شما» (اعمال رسولان ۷: ۵۱).

سهم خود را تسلیم کنید، این مهم است. شما در تعمید روح‌القدس سهمی دارید. «من شما را به آب... تعمید می‌دهم لیکن... او شما را به روح‌القدس و آتش تعمید خواهد داد» (متی ۳: ۱۱). کلمه «تعمید دادن»؛ یعنی «فرو بردن» یا «غرق شدن» وقتی کسی در آب تعمید می‌یابد باید خود را تسلیم تعمید دهنده نماید به همین نحو کسی که می‌خواهد با روح‌القدس تعمید یابد باید تسلیم شود. تعمید روح‌القدس به این معنی است که مسیح تمام وجود، جان و فکر و روح و دست و زبان و لب و صدا و تمام موجودیت ما را در خود غرق سازد. پس کاملاً تسلیم شو و بگذار او تمام وجودت را مالک شود. عده زیادی به روح‌القدس تسلیم می‌شوند و تا اندازه‌ای در تحت تأثیر قدرت او قرار می‌گیرند. لب‌ها و زبان آنان در تحت اراده روح‌القدس می‌لرزد. روح‌القدس بر آنها به حرکت می‌آید و می‌خواهد داخل شود و سخن بگوید، ولی آنها سهم خود را برای تعمید گرفتن با روح‌القدس بجا نمی‌آورند. آنها خدا را به زبان مادری خود شکر می‌کنند، ولی روح سعی دارد به زبانی دیگر سخن گوید. آنها به نحو لجوجانه‌ای سعی می‌کنند آنچه را خود می‌خواهند بگویند. اگر متوجه شوند که نمی‌توانند خدا را به زبان مادری خود شکر کنند از حرف زدن خودداری می‌کنند. روح است که قدرت بیان می‌دهد، ولی شما باید صدا را بیرون بیاورید، لب و زبان خود را حرکت دهید و برای سخن گفتن کوشش کنید. روح‌القدس مکالمه را انجام می‌دهد. روح شما را تسخیر می‌کند و از داخل با خدا سخن می‌گوید و وقتی خود را به او تسلیم کنید شما را به عنوان وسیله مخابره به کار می‌برد. به همین دلیل است که عده‌ای فوراً «به زبان‌ها» سخن می‌گویند در حالی که عده‌ای بر اثر ترس و شک عقب می‌مانند.

از یافتن چیزی که درخواست نکرده‌اید ترسان نباشید: «و کیست از شما که پدر باشد و پسرش از او نان بخواد و سنگی به او بدهد؟ یا اگر ماهی خواهد به عوض ماهی ماری به او بخشد؟ یا اگر تخم مرغی بخواد عقربی به او عطا کند؟ پس اگر شما با آنکه شیرین هستید می‌دانید چیزهای نیکو را به اولاد خود باید داد چند مرتبه زیاده‌تر پدر آسمانی شما روح‌القدس را خواهد داد به هر که از او سؤال کند» (لوقا ۱۱: ۱۱-۱۳). خدا فرمود که روح‌القدس را عطا خواهد کرد پس از یافتن چیز دیگری ترسان مباش. فقط به خدا ایمان داشته باش. او نمی‌تواند دروغ بگوید. پس به نام عیسی روح‌القدس را بپذیر. از روز پنطیکاست به بعد آیا لازم است که «منتظر» باشیم و یا «صبر» کنیم تا روح‌القدس بیاید؟ قبل از پنطیکاست شاگردان مسیح در بالاخانه اورشلیم منتظر بودند که «وعده پدر» یعنی روح‌القدس که هنوز عطا نشده بود (یوحنا ۷: ۳۹) بیاید. از روز پنطیکاست به بعد که روح‌القدس عطا شد در هیچ جا نمی‌خوانیم که کسی برای یافتن روح‌القدس انتظار کشیده باشد، بلکه می‌خوانیم که یافتند. سامریان برای یافتن روح‌القدس انتظار نکشیدند. پطرس و یوحنا «به جهت ایشان دعا کردند» و دست‌های خود را بر آنها گذاردند و آنها روح‌القدس را یافتند (اعمال رسولان ۸: ۱۵-۱۷). در اعمال رسولان ۱۰ وقتی وعظ می‌شد روح‌القدس بر تمام شنوندگان نازل شد. در افسس وقتی حقیقت را فهمیدند دیگر انتظار و صبر طولانی لازم نبود. آنها تا کلام را اطاعت کردند پولس بر آنها دست گذارد و فوراً با روح‌القدس پر شدند.

برای یافتن روح القدس حتی لازم نیست که منتظر دستگذاری باشیم. در منزل کرنیلیوس در قیصریه وقتی که پطرس هنوز مشغول سخن گفتن بود کسانی که کلام را می شنیدند روح القدس را یافتند. یافتن روح القدس در موقع وعظ کاملاً با کتاب مقدس موافق است. به محض اینکه به عبادتگاه می روید شروع به عبادت خدا کنید. فوراً با قلبی سپاسگزار و لب‌هایی پر از حمد به حضور او بیایید و انتظار داشته باشید که خدا احتیاج شما را برآورده سازد. وقتی حس می کنید که روح بر شما می آید خود را به او تسلیم کنید و در همین موقع بدون اینکه انتظار زیادی بکشید می توانید روح القدس را بیایید. می توانیم این تجربه را به مردی تشبیه کنیم که به او ظرفی داده و گفته باشند بیرون برو و آن را زیر باران نگاه دارد تا پر شود. اگر وقتی آن مرد ظرف را برداشته بیرون می رود باران شروع نشده باشد بدیهی است پیش از اینکه ظرف خود را با آب باران پر کند باید «منتظر» باشد تا باران شروع شود، ولی اگر وقتی که او بیرون می رود باران شروع شده باشد تنها کاری که لازم است بکند این است که به جایی که باران می آید برو و ظرف خود را زیر آن نگاه دارد و در آنجا بماند تا پر شود. در کتاب زکریا ریزش روح به بارانی که از آسمان می بارد تشبیه شده است. «باران را در موسم باران آخر از خداوند بطلبید» (زکریا ۱۰: ۱، یعقوب ۵: ۶) را هم ملاحظه کنید. باران در روز پنطیکاست شروع به باریدن کرد. امروز هم در حال باریدن است. تنها کاری که باید بکنید این است که به جایی بروید که باران (روحانی) می بارد و ظرف خود را پر سازید. انتظار کشیدن لازم نیست. چرا همین حالا پر نشوید؟ همین لحظه.

من نمی خواهم خواننده فکر کند که برای دعا ارزشی قائل نیستم. مقصودم این نیست امروزه عده بسیار کمی به اندازه کافی دعا می کنند. «در انتظار» خداوند بودن مفید است و من آن را توصیه می کنم. اشعیا فرمود «آنانی که منتظر خداوند می باشند قوت تازه خواهند یافت و مثل عقاب پرواز خواهند کرد» (اشعیا ۴۰: ۳۱). دانیال مدت سه هفته تمام دعا کرد و «منتظر» خدا شد. خود مسیح «تمام شب را در دعا بسر برد». بی شک قوم خدا باید امروزه در هر جا دوباره به زانو دربیایند و با دعای ایمان منتظر خداوند باشند. با دعا منتظر خداوند بودن قلب شخص را برای روح القدس حاضر خواهد ساخت. با وجود این، وقتی کسی برای این تجربه آمادگی یافت باید وعده خدا را مطالبه کند. انتظار و صبری که امروز ما لازم داریم این است که قلب‌های ما برای روح القدس حاضر شود. به عبارت دیگر باید تا وقتی «منتظر» باشیم که ظرف یا «هیكل» ما برای مسکن گرفتن روح القدس پاک شود. به یاد داشته باشید که روح القدس در هیكل‌های پاک سکونت خواهد گزید. تنها صبر کردن و منتظر بودن هیچگاه شخص را با روح القدس پر نخواهد ساخت. اگر انتظار تنها کافی بود پس چرا عده‌ای سی و پنج سال انتظار کشیده‌اند و هنوز هم منتظرند و چیزی نیافته‌اند. به علاوه آنها ممکن است هیچگاه نیابند مگر اینکه کاری بیش از انتظار کشیدن انجام دهند. اگر «منتظر بودن» به تنهایی کافی بود لازم می بود تمام کسانی که منتظر هستند از روح پر شده باشند. هزاران نفر اظهار می دارند که سال‌ها انتظار کشیده‌اند و با وجود تمام انتظار خود هنوز نیافته‌اند. این دلیلی است بر اینکه شخص باید کاری بیش از انتظار کشیدن انجام دهد. شخص باید خود را تقدیس نماید اطاعت کند تسلیم و ایمان داشته باشد و بیاید چرا حالا نکنیم؟

دستگذاری برای یافتن روح القدس

دستگذاری بر روی کسانی که در جستجوی روح القدس هستند مانند دستگذاری برای شفای مریضان مطابق تعلیمات کتاب مقدس است. به ایمانداران دستور داده شده که بر روی مریضان دست بگذارند (مرقس ۱۶: ۱۸). توجه کنید که: «آیات و معجزات عظیمه از دست‌های رسولان در میان قوم به ظهور می‌رسید» (اعمال رسولان ۵: ۱۲). دستگذاری مانند تعمید در آب یکی از تعلیمات اصولی است (عبرانیان ۶: ۲). ذیلاً مطالبی از سایر نویسندگان مسیحی در مورد دستگذاری به منظور یافتن روح القدس نقل می گردد:

ر. الف. م. ریگز در کتاب «خود روح القدس» مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۴۹ چنین می گوید: «سامریان ایمان آوردند و برای آنها دعا شد رسولان بر آنها دست گذاردند (دستگذاری برای تقویت ایمان شخصی است که در جستجوی روح القدس می باشد) و آنها روح القدس را یافتند (به وسیله دستگذاری) (اعمال رسولان ۸: ۱۷). خدا با عطای روح خود در اثر دستگذاری رسولان آنان را انتخاب کرد تا مردم هم آنها را به عنوان رهبرانی که خدا آنها را انتخاب کرده و احترام می گذارد تکریم نمایند. پولس دعا کرد و برای او دعا کردند. احتمال دارد که او نمی دانست به چه چیزی احتیاج دارد، ولی خدا می دانست و حنania را فرستاد تا پولس بینایی خود را بازیابد و با روح القدس پر شود. حنania برای او دعا کرد و بر وی دست گذارد. این روش در کارهای خدایی معمول می باشد. این روش علامت آن است که قدرت خدا توسط شخص دعاکننده برای شفا و یا برکت جاری گردد.

«افسسیان ایمان آوردند و برای آنها دعا شد. در افسس پولس با دقت شاگردان یحیی را تعلیم داد و بر آنها دست گذارد و آنها هم روح القدس را یافتند. چه کسی می‌تواند بگوید آنها را مطابق نمونه‌ای که تا آن زمان متداول بود تعلیم نداده است؟ این نمونه همیشگی است نجات پیدا کنید، خدا را اطاعت کنید، برکات او را بطلبید، با تمام قلب خود ایمان داشته باشید و پری روح القدس را خواهید یافت.» میرپلمان در «شناخت تعلیمات کتاب مقدس» مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۳۷ چنین می‌گوید: «وینل، از دانشمندان علوم الهی آلمان می‌گوید که جلسات الهامی تا اواخر قرن دوم تشکیل می‌شد. او اظهار می‌دارد که روح القدس به وسیله دستگذاری و دعا به ایمانداران عطا می‌شد و آیات و معجزات به ظهور می‌رسانید. به نظر می‌رسد که جلسات الهامی برای کسانی که مایل بودند قدرت روح القدس را دریافت کنند تشکیل می‌شد. از کتاب «نشانه‌هایی که همراهی می‌کنند» مؤسسه انتشار انجیل (چاپ اول در سال ۱۹۲۶ و چاپ دوم در سال ۱۹۲۸). «اگستین در قرن چهارم، ما هنوز هم کار رسولان را وقتی که بر سامریان دست گذاردند و نزول روح القدس را درخواست کردند انجام می‌دهیم. انتظار داریم که ایمانداران به زبان‌های تازه سخن بگویند.» ج. روزول فلاور، دبیر کل مجامع ربانی پنطیکاستی در ارگان رسمی مجامع ربانی در شماره ۲۶ نوامبر ۱۹۵۰ تحت عنوان «تولد نهضت پنطیکاست» چنین می‌نویسد: «بعد از اینکه قدم اول برداشته شد طبیعتاً گرسنگی روحانی در میان شاگردان ایجاد شد تا تجربه‌ای مانند آنچه در اعمال رسولان ۲ وجود دارد بدست آورند. حالا فرصت می‌دهیم که خانم آگنس. او زمان سرگذشت خود را به طوری که در کتاب نشانه‌هایی که پیروی می‌کنند مذکور است بیان دارد.»

«در پاییز ۱۹۰۰ یک مدرسه کتاب مقدس در توپکا، کانساس باز شد. اکنون فرصت می‌دهیم که یکی از شاگردان بنام خانم آگنس لابرژ که قبلاً دوشیزه آگنس او زمان نام داشته و اولین نفری است که تعمید روح القدس را قبول کرده است شرح حال خود را بیان دارد: «تقریباً ساعت یازده اول ژانویه (۱۹۰۱) بود که به قلبم خطور کرد که درخواست نمایم بر من دست گذارند تا عطای روح القدس را بیابم. وقتی بر من دست گذارده شد روح القدس بر من فرو ریخت و من به تکلم به زبان‌ها شروع کردم و خدا را تمجید می‌نمودم، به چندین زبان صحبت کردم. مثل این بود که نهرهای آب زنده از داخل من جاری گردید.» سپس برادر فلاور تجربه شاگرد دیگری را بیان می‌دارد و بعداً نظر خود را در این مورد ذیل نویسی می‌کند. شاگرد دیگری، دوشیزه لیلیان تیسلویت که چنین تجربه‌ای داشته می‌نویسد که در آن زمان روح در مدرسه بدینگونه تظاهر نمود: «حضور خداوند کاملاً واقعی بود و قلب‌ها کاملاً تفتیش می‌گردید. من در انتظار زبان‌ها نبودم، بلکه علامتی می‌خواستم که مرا مطمئن سازد که تعمید را یافته‌ام. ما برای خود و برای یکدیگر دعا کردیم من قبلاً خود را اینقدر کوچک و ناچیز حس نمی‌کردم. بعد به وسیله روح القدس این پیغام را در روح دریافت کردم: «خدا را برای تعمید شکر کن، زیرا روح به وسیله ایمان و دستگذاری عطا می‌شود.» من سعی کردم خداوند را به زبان انگلیسی تسبیح بخوانم، ولی نتوانستم. بنابراین اجازه دادم شکرگزاری به زبان جدیدی که عطا شده بود به عمل آید.

ذیل نویسی توسط برادر فلاور: «عمل دستگذاری برای دریافت روح القدس با کتاب مقدس مطابقت دارد (اعمال رسولان ۸: ۱۷-۱۸ و ۹: ۱۷ و ۱۹: ۶)، ولی یگانه راهی نیست که به وسیله آن روح القدس دریافت می‌گردد (اعمال رسولان ۲: ۱-۴ و ۱۰: ۴۴-۴۵ و ۱۱: ۱۵) و این حقیقت را هزاران ایماندار که تعمید روح را یافته‌اند قبول دارند. هر چند دستگذاری به عمل آمده باشد، تعمید واقعی و مطابق کتاب مقدس چند شرط دارد. اولین شرط ایمان است (غلاطیان ۳: ۲ و ۴ و ۱۴، یوحنا ۷: ۳۸). عامل دیگر گرسنگی و یا تشنگی روحانی است (یوحنا ۷: ۳۷، متی ۵: ۶). اطاعت نیز در کتاب مقدس ذکر شده است (اعمال رسولان ۵: ۳۲). اگر پایه کاملاً محکم باشد که تفتیش قلب و گرسنگی روحانی و اطاعت کامل از اراده خدا و ایمان به وعده‌های خدا جزو آن است در آن صورت همانطوری که در شهادت‌های بالا نشان داده شد دستگذاری فقط وسیله تجلی ایمان خواهد بود.» میناردل کچام دبیر مجامع ربانی هند در «پنطیکاست در دلتای رود گنگ» چنین می‌نگارد: «و اما درباره برادر عبدالمنشی که برای او دعای مخصوص می‌شد. وقتی ناامیدی برادر خود را دیدیم خانم و من هدایت شدیم که بر او دست بگذاریم و ادعا کنیم که کاملاً همانطوری که مایل بود پر شده است. بدون تأخیر روح القدس وارد شد و او را در اختیار خود گرفت و با جلالی که غیرقابل بیان است حضور خود را نشان داد. به برادر ما عبدالمنشی زبان زیبای تازه‌ای داده شد و ساعت‌ها زبان انگلیسی و بنگالی که زبان مادری او بود فراموش گردید.»

دانلدجی در «بر هر بشری» مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۴۷ چنین می‌نویسد: «دابلو. اف. پی برتون از اهالی کنگوی بلژیک می‌گوید: «هنوز چند دقیقه‌ای از شروع به دعا نگذشته بود که چند نفر با روح القدس پر شدند و سپس ما را به

وسیله دستگذاری کمک کردند و با دیگران دعا نمودند.» اسمیت ویگلزورت در «ایمان پیروزند» مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۳۸ طرز قبول روح القدس را چنین بیان می‌دارد: «آن روز به کلیسا رفتم تا خداحافظی کنم و به زن کشیش خواهر گادی گفتم: «من می‌خواهم بروم، ولی هنوز زبان‌ها را دریافت نکرده‌ام.» جواب داد: «شما احتیاج به زبان‌ها ندارید، بلکه تعمید را لازم دارید.» گفتم: «خواهر، من تعمید روح القدس را پذیرفته‌ام فقط می‌خواهم پیش از آنکه بروم شما بر من دست بگذارید.» او دست‌های خود را بر من گذارد و از اتاق خارج شد. آتش فرو ریخت... در حالی که مشغول تسبیح و تمجید و شکرگزاری خدا بودم به زبان‌هایی که روح به من قدرت تکلم می‌داد سخن می‌گفتم. اکنون می‌دانستم که تعمید واقعی روح القدس را یافته‌ام.» (از کتاب «ایمانی که همیشه رو به ازدیاد است» اسمیت ویگلزورت، رسول ایمان مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۴۸ بخوانید). «من (ویگلزورت) دست خود را بر سر او گذاردم و گفتم: «روح القدس را بپذیر» ناگهان قدرت خدا بر او فرو ریخت و نفس‌هایش سنگین شد از صندلی پایین غلطید و مانند یک کیسه سیب‌زمینی به طور عاجزانه‌ای روی زمین افتاد... بعد شروع به تکلم به زبان‌ها کرد و همه ما را خوشحال ساخت.» اسمیت ویگلزورت در «ایمانی که همیشه رو به ازدیاد است» مؤسسه انتشار انجیل ۱۹۲۴: «من بالا و پایین رفتم و دست‌های خود را بر مردم می‌گذاردم تا روح القدس را بیابند و آنها به زبان‌ها متکلم بودند.»

مبشر گیل جاکسون در «مژده پنطیکاست» ۱۲ نوامبر ۱۹۵۰ پیغامی در کنوانسیون سالیانه مصاحبت پنطیکاستی آمریکای شمالی: «خدا فرمود: «تو دست خود را بر آنها گذار و آنها فوراً روح القدس را خواهند یافت.» من به حاضرین در بیلاکسی گفتم که خدا به من چه گفته است. ما از بیلاکسی برای جلسه بعدی حرکت کردیم. یک شب قدرت نیرومند خدا فرو ریخت و ۱۵۰۰ زن و مرد با شتاب جلو آمدند تا از روح خدا پر شوند. این جلسه پر قدرت ادامه داشت و در آن شب ۵۰۰ زن و مرد با روح القدس پر شدند و تعمید یافتند. هر یکی از آنها به زبان‌ها سخن گفت و خدا را تمجید نمود.» من برای یافتن و تأیید «عطایای روحانی» عقیده به گذاردن دست‌ها ندارم و این موضوع را تعلیم و انجام نمی‌دهم. یکی از شادی‌ها و افتخارات من این بوده است که در بسیاری از جلسات اخیر عده زیادی را دیده‌ام که بدون دست گذاردن «عطایا» را یافته‌اند. با این حال ایمان دارم که کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که یک نوع دستگذاری مفید برای یافتن روح القدس وجود دارد. در عین حال باید به خاطر داشت که ممکن است یک نوع دستگذاری بی‌ثمر که با کتاب مقدس مطابقت نمی‌کند وجود داشته باشد (اول تیموتاؤوس ۵: ۲۲). باید تصدیق کرد که شخص ممکن است همانطوری که در اعمال رسولان ۲ و ۱۰ ذکر شده بدون اینکه بر او دست گذارده شود از روح القدس پر گردد. همچنین عده زیادی بدون اینکه دست بر آنها گذارده شود شفا می‌یابند. هر چند این موضوع امکان دارد، ولی باید قبول کرد که مطابق کتاب مقدس همچنین می‌توان بر آنها بی که در طلب روح القدس هستند دست گذارد.

در سامره بیداری روحانی بزرگی به وجود آمده بود و عده زیادی نجات، برکت و شفا یافته بودند. با وجود این هیچ کدام از اینها در اثر بشارت فیلیپس روح القدس را نیافتند. از آیات فوق‌الذکر چنین استنباط می‌شود که هر چند فیلیپس از طرف خدا قدرت و برکت یافته و مسح شده بود، ولی خدمت گذاری را نداشت و حتماً به همین دلیل بود که «رسولان که در اورشلیم بودند، چون شنیدند که اهل سامره کلام خدا را پذیرفته‌اند پطرس و یوحنا را نزد ایشان فرستادند (حتماً موضوع مهمی بوده است) و ایشان آمده به جهت ایشان دعا کردند... پس دست‌ها بر ایشان گذارده روح القدس را یافتند» (اعمال رسولان ۸: ۱۴-۱۷). پولس رسول هم در اعمال رسولان ۱۹ حتماً عطایای دستگذاری را داشته است. او در افسس شاگردانی را ملاقات کرد که روح القدس را نیافته بودند، ولی چون پولس دست بر ایشان گذارد روح القدس بر ایشان نازل شد (اعمال رسولان ۱۹: ۶). کار پر قدرتی انجام می‌شود وقتی به نام خداوند (یعنی به عنوان نماینده او و با مأموریت الهی برای انجام کارش در غیبت او) مردان ایماندار بر کسانی که با ایمان بخشش را می‌پذیرند دست می‌گذارند. دادن و گرفتن بخشش باید هر دو با ایمان کامل انجام شود. دستگذاری نه مریض را شفا می‌دهد و نه ایماندار را پر می‌سازد. خداست که ایماندار را به وسیله ایمان شفا می‌دهد و پر می‌سازد. اطاعت از آیین دستگذاری ایمان شخص را زنده می‌سازد و به خدا کاملاً فرصت می‌دهد که برکت آسمانی خود را ببخشد. خدا با فیض الهی خود وعده فرموده که قدرت خود را عطا فرماید در صورتی که ما آیین را به وسیله ایمان زنده اطاعت نماییم.

یکی از افتخارات نگارنده این بود که دیده است وقتی دست‌ها بر کسانی که برای پذیرفتن روح آماده و پر از ایمان بوده‌اند گذارده شده در یک جلسه صدها نفر از قدرت روح القدس پر گشته‌اند. اگر به مجلسی رفتید که در آنجا برای پری روح القدس بر ایمانداران دست گذارده می‌شود کوشش کنید قبل از اینکه بر شما دست بگذارند شما دعا کرده و پیروزی را بیابید تا بتوانید بخشش خدا را دریافت کنید. تا بر شما دست گذارده می‌شود خود را تسلیم کنید ایمان

بیاورید و روح القدس را بیاید. وقتی پر شدید همیشه از روح پر بمانید انسان فقط یک بار پر می شود، ولی می تواند چندین بار دوباره پر شود. در هر جلسه ای که شرکت می کنید دوباره پر شوید. چراغ های خود را همیشه پر، فروزان و درخشان نگاه دارید. «مست شراب نشوید... بلکه از روح پر شوید» (افسیان ۵: ۱۸). به عبارت دیگر همیشه از روح القدس پر بمانید.

آیا حرکاتی که در مجامع پنطیکاستی مشاهده می شود مطابق کتاب مقدس است؟

در تمام کتاب مقدس خداوند به قوم خود پیغام داده است: «خداوند را متبارک بخوانید»، «به سوی خداوند فریاد بزنید»، «دستک بزنید»، «خدا را در قدس او تسبیح بخوانید»، «دائما شاد باشید»، «او را با رقص تسبیح بخوانید»، «برای خداوند آواز شادمانی دهید». علاوه بر این، این کارها به عنوان پرستشی که مطابق کتاب مقدس است مورد تشویق واقع شده است. مقصود ما این نیست که در این فصل شرح مفصلي در این مورد بدهیم، بلکه می خواهیم چند نکته را فهرست وار ذکر کنیم تا نشان دهیم که علائم و تظاهراتی که در مجالس پنطیکاستی دیده و شنیده می شود با کتاب مقدس مطابقت دارد و مطابق نقشه خدا برای پرستش است. در این فصل آیات زیادی از عهد عتیق ذکر شده است. هر چند بعضی از خوانندگان شاید عقیده داشته باشند که امروزه نباید آیاتی از عهد عتیق نقل شود، ولی من توجه شما را به این حقیقت جلب می کنم که خود مسیح عهد عتیق را به سه قسمت تقسیم کرد: «شریعت موسی، انبیا و مزامیر» (لوقا ۲۴: ۴۴). یگانه قسمتی از عهد عتیق که از میان برداشته شده حفظ شریعت است که بر صلیب میخکوب شده است (کولسیان ۲: ۱۴). بنابراین من خود را مجاز می دانم که آزادانه از انبیا و مزامیر آیاتی نقل کنم.

تسبیح

مردان خدا، هم مقدسین عهد عتیق و هم مقدسین عهد جدید، دعوت شده اند که «فضایل او را که از ظلمت به نور عجیب خود خوانده است اعلام نمایید» (اول پطرس ۲: ۹-۱۰). به ما دستور داده شده است که «به وسیله او قربانی تسبیح را به خدا بگذرانیم» (عبرانیان ۱۳: ۱۵). داوود می فرماید: «در هر وقت» (مزمور ۳۴: ۱). به ما گفته شده است که «مردگان نیستند که یاه را تسبیح می خوانند» (مزمور ۱۱۵: ۱۷)، بلکه «تسبیح خواندن راستان را می شاید» (مزمور ۳۳: ۱). مطابق کتاب مقدس است که خدا را متبارک بخوانیم «در خانه خدا» (مزمور ۱۳۵: ۲)، «در جماعت بزرگ» (مزمور ۲۲: ۲۵)، «در قدس او» (مزمور ۱۵۰: ۱-۶). در واقع به ما تعلیم داده شده است: «به دروازه های او با حمد بیاید و به صحن های او با تسبیح» (مزمور ۱۰۰: ۴ و ۴۲: ۴). به نتیجه ای که از تسبیح هم در عهد عتیق و هم در عهد جدید حاصل می شود توجه کنید: (دوم تواریخ ۵: ۱۳-۱۴، لوقا ۲۴: ۵۳، اعمال رسولان ۲: ۱-۴). چرا نباید شیطان امروز با تسبیح در مجالس عبادتی مخالفت کند؟ او می داند که وقتی در گذشته مردم در جلسات عبادتی خود تسبیح را هم داخل کردند چه اتفاقی رخ داد. او می ترسد که اگر مردم از تشریفات خود دور شوند همان اتفاقات دوباره روی دهد. توجه کنید که وقتی شکاکان با تسبیح مخالفت کردند برعکس مسیح آن را تصدیق کرد (لوقا ۱۹: ۳۷-۴۰). خدا امروزه درخواست می نماید که «خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند» (مزمور ۷: ۱-۸). آیا با سکوتی که حاکی از بی اعتنائی توست باعث می شوی که خدا باز هم از تو درخواست کند که از او تشکر نمایی؟ هر که روح را دارد خداوند را تسبیح بخواند» (مزمور ۱۵۰: ۶).

صدا

«بیاید خداوند را بسراییم و صخره نجات خود را آواز شادمانی دهیم. به حضور او با حمد نزدیک بشویم (یعنی به کلیسا برویم) و با مزامیر او را آواز شادمانی دهیم» (مزمور ۹۵: ۱-۲، مزامیر ۱۰۰: ۱ و ۸۱: ۱) را ملاحظه نمایید. ممکن است بعضی بگویند که عقیده ندارند که در کلیسا باید صدا کرد. به عبارت دیگر آنها با آنچه که خدا در کلام خود تعلیم می دهد مخالفت می کنند. آنها اعتقاد ندارند که هر چه خدا به آنها می گوید باید انجام دهند. در واقع آنها با خدا هماهنگ نیستند چرا نباید به جای اینکه خدا را به صورت انسانی (در صورتی که قدرت آن را انکار می کند) پیرستیم او را آنطور که خودش می خواهد عبادت کنیم؟ تا وقتی که «صدا» شادی آور است کاملاً مطابق کتاب مقدس می باشد. خدا می خواهد که قوش او را با شادی خدمت کنند. «خداوند را با شادی عبادت نمایید» (مزمور ۱۰۰: ۲)، «مقدس... ترنم کنند» (مزمور ۱۴۹: ۵). به ما دستور داده شده «جلال نام او را بسرایید» (مزمور ۶۶: ۲). حتی وقتی آلات موسیقی برای خداوند می نوازیم به ما گفته شده است: «نیکو بنوازید با آهنگ بلند» (مزمور ۳۳: ۳). توجه کنید وقتی قوم خدا فریاد می کند به سر دشمن چه می آید آنها گفتند: «وای بر ما» (اول سموئیل ۴: ۷) و هرگاه قوم خدا باز هم او را آنطور که خودش می خواهد عبادت کند باز هم «وای» بر دشمن خواهد بود.

دست زدن

«ای جمیع امت‌ها دستک زنید. نزد خدا به آواز شادی بانگ برآورید» (مزمور ۴۷: ۱). ممکن است عده‌ای بگویند: «چرا باید این کار را انجام دهم؟» اگر هیچ دلیل دیگری وجود نداشته باشد تنها این دلیل کافی است که خدا اینطور دستور داده است. ممکن است شخص دیگری بگوید: «من این کار را دوست ندارم.» من به این نتیجه رسیدم که وقتی شادی و خوشی واقعی نجات حاصل می‌شود مردم دوست دارند که آنچه خدا فرموده است انجام دهند. (مزمور ۹۸: ۴-۹ و اشعیا ۵۵: ۱۲) را ملاحظه فرمایید.

برافراشتن دست‌ها

«دست‌های خود را به قدس برافرازید و خداوند را متبارک خوانید» (مزمور ۱۲۴: ۲). «از اینرو تا زنده هستم تو را متبارک خواهم خواند و دست‌های خود را به نام خواهم برافراشت» (مزمور ۶۳: ۴). خدا ما را با تمام بخشش‌های نیکو برکت می‌دهد ما هم می‌توانیم در عوض (در صورتی که لجوج نباشیم) او را با دست‌های برافراشته تسبیح بخوانیم. همچنین اول تیموتاؤوس ۲: ۸ که می‌فرماید: «پس آرزوی این را دارم که مردان دست‌های مقدس را... برافروخته در هر جا دعا کنند.»

رقص

سلیمان اعلام داشت که برای هر کاری وقتی وجود دارد و در ضمن می‌گوید: «وقتی برای رقص» (جامعه ۳: ۴) و داوود به حضور خدا «با تمامی قوت خود» رقص می‌کرد (دوم سموئیل ۶: ۱۴). خود او بعد می‌گوید که باید «نام او را با رقص تسبیح بخوانند» (مزمور ۱۴۹: ۳، ارمیا ۳۱: ۱۳) را ملاحظه فرمایید. وقتی مریم از اسارت و بند رهایی یافت رقصید (خروج ۱۵: ۲۰). «همه زنان» نیز همین کار را کردند (همان آیه را ملاحظه فرمایید). ممکن است عده زیادی خیلی بیشتر از آنچه خود تصور می‌کنند در بند باشند در بند غرو، ترس (از جفا و زحمت)، سردی، بی‌اعتنایی و شاید عدم تسلیم.

جهیدن

(لوقا ۶: ۲۳، اعمال رسولان ۳: ۸، اعمال رسولان ۱۴: ۱۰، دوم سموئیل ۶: ۱۶، مزمور ۱۸: ۲۹، لوقا ۱: ۴۱) را ملاحظه فرمایید.

خنده

(مزمور ۱۲۶: ۲، پیدایش ۲۱: ۶، جامعه ۳: ۴، لوقا ۶: ۲۱، ایوب ۸: ۲۱).

گریه

(مزمور ۵۱: ۱۷، مزمور ۴۲: ۳، مزمور ۱۲۶: ۵، اشعیا ۱۶: ۹، مراثی ارمیا ۲: ۱۸، دوم قرنتیان ۲: ۴، اعمال رسولان ۲۰: ۱۹).

دعای دسته جمعی

(اعمال رسولان ۴: ۲۳-۲۴، اول تیموتاؤوس ۲: ۸، مرقس ۱۱: ۱۷).

لرزیدن

پولس رسول در راه دمشق خداوند را ملاقات کرد. او نه فقط به زمین افتاد، بلکه صدایی شنید. او در حضور پر قدرت خداوند بود. در حضور پر قدرت او «می‌لرزید» (اعمال رسولان ۹: ۶). دانیال نیز در چنین حالی بود که گفت: «لرزان بایستادم» (دانیال ۱۰: ۱۱). ارمیا گفت: «همه استخوان‌هایم مسترخی شده است... از جهت خداوند» (ارمیا ۲۳: ۹، حبقوق ۳: ۱۶، ایوب ۱۶: ۱۲) را ملاحظه فرمایید. اطمینان داشته باشید که هیچ کس نمی‌تواند به حضور پر قدرت خدا بیاید بدون اینکه تظاهری ماورای الطبیعه داشته باشد.

به زمین افتادن

در حضور خدا، پولس نه فقط لرزید، بلکه «به زمین افتاد» (اعمال رسولان ۹: ۴) و ارمیا «از جهت خداوند» نه فقط لرزید،

بلکه «مانند مرد و غلوب شراب» گردید (ارمیا ۲۳: ۹). دانیال گفت: «پس او نزد جایی که ایستاده بودم آمد و چون آمد من ترسان شده به روی خود در افتادم» (دانیال ۸: ۱۷). یوحنا گفت: «و چون او را دیدم مثل مرده پیش پاهایش افتادم» (مکاشفه ۱: ۱۷). در اینجا ممکن است کسی سؤال کند: «آیا امروز هم می‌توانیم آنگونه به حضور خداوند بیاییم؟» چرا نباید بتوانیم؟ فقط گناه است که می‌تواند ما را از خدا جدا سازد (اشعیا ۵۹: ۲). امروز هم اگر انسان در جستجوی خدا باشد می‌تواند مانند زمان‌های گذشته به حضور او بیاید. به علاوه وقتی کسی به حضور مقدس و پر قدرت خدا می‌آید بدون شک مطابق کتاب مقدس می‌تواند مانند اشخاص قدیم رفتار نماید. عیسی فرمود: «زیرا جایی که دو یا سه نفر به اسم من جمع شوند (در کلیسا) آنجا در میان ایشان حاضرم» (متی ۱۸: ۲۰). وقتی به این حقیقت توجه داشته باشیم پرستش کاملاً واقعی خواهد گردید. عبادت ما دیگر صوری و ظاهری نخواهد بود.

جنبش لب‌ها

(حقوق ۳: ۱۶، اشعیا ۲۸: ۹-۱۳، اول قرن‌تیاں ۱۴: ۲۱).

بیخود شدن

(اعمال رسولان ۲۲: ۱۷، ۱۰: ۱۰ و ۱۷: ۲).

تکلم به زبان‌ها

(اول قرن‌تیاں ۱۲) را بخوانید. آنگاه به خدا فرصت بدهید که خود را واقعاً به شما ظاهر سازد.